

Kære Bettina

Morten gik hos dig et halvt år – og det ændrede mange ting for ham.

Fra Morten var 2 år har vi jævnligt været ved øjenlæge med ham, da vi syntes, at der måtte være noget galt med hans øjne. Når han f.eks. skulle se fjernsyn drejede han hovedet lidt frem og tilbage til han kunne se ordentligt. Det vil sige han næsten altid sad med hovedet vendt lidt væk fra det han skulle se, men med et øje hen imod det.

Hver gang vi konsulterede en øjenlæge, sagde han at der ingenting var galt med øjnene – han så fint med begge øjne!

Den sidste gang vi var af sted fik vi så at vide, at han var ved at udvikle et dovent øje, men det var der mange mennesker som levede med og det kunne Morten også. Undersøgelsen tog under 10 minutter.

Da Morten begyndte i skolen var det ikke det bare sjov. Læsning og stavning slet ikke. Han kunne ikke knække koden. På et tidspunkt lykkedes det – han har vel gået i 5. klasse før han kunne læse en roman. Og bogstaverne måtte ikke være for små og siderne ikke for mange. Han var meget længe om at læse en side, så der var ikke noget at sige til, at han hadede det. Huske teksten var også et problem. Lange ord var et mareridt – de gav slet ingen mening. Og havde han fået et langt ord læst, måtte han læse mange linjer om igen – han kunne ikke huske, hvad der stod før det lange ord.

Engelsk blev heller ikke yndlingsfaget. Der var jo også bogstaver på linjer.

Han kæmpede – vi kæmpede. Og lidt hjalp det, men ikke meget.

På et tidspunkt blev der sendt en udsendelse i fjernsynet om optræning af musklerne omkring øjnene. Jeg tjekkede op på nettet og så at der var mange, også almindelige optikere, som kørte træningsprogrammer. Jeg spurgte så min egen optiker, som henviste til jer, da I var eksperter og ikke lavede andet. Og godt blev det. Det var alle turene til Århus og al træningen vær.

Du fik afklaret at grunden til at det var svært for ham at læse, var at bogstaverne ikke stod stille og at han havde svært ved linjeskift. Så tror da pokker det var svært at få mening med en tekst. Øjnene så hver for sig ok, men de kunne ikke arbejde sammen.

Morten var 14½ da han blev testet hos dig og derfor så gammel, at han selv tog beslutningen om at bruge minimum en halv time om dagen til træning, også når det var trælst og hårdt.

Morten spiller også meget badminton. Da der var gået 3 – 4 måneder af øjentræningen, begyndte en periode, hvor han fik besvær med at ramme lige på fjerbolden. Det vil sige han kun snittede den. Jeg tror, at det var der øjnene var begyndt ind imellem at arbejde

sammen. Derfor skulle hjernen via armen finde et andet sted at slå til bolden. Heldigvis kom træfsikkerheden tilbage.

Det gav resultat. Jeg kan bedst illustrere det ved at han før i tiden var modløs ved at skulle læse en bog i skolen. For nylig havde han en bog for til mandag. Fredag manglede han 80 sider. Jeg tænkte bare uha for en weekend. Mortens eneste kommentar var: Det skal jeg nok nå. Og det gjorde han. Uden sværdslag.

Vi var til skole-hjem samtale da Morten lige var begyndt med øjentræningen. Her fortalte vi hans klasselærer, hvad han var i gang med og at hun gerne måtte tænke på f.eks. at give ham en roman i god tid osv. Hun tog det med til lærermøde, så alle tænkte på det. Vi har lige været sammen med en lærer han ikke har haft i år, men hun fortalte at der gav så meget mening. Hun havde undret sig over den akavede måde Mortens hoved blev sat på, når der var tavleundervisning. Vi fik for øvrigt at vide at en pige i 5. klasse er i gang med øjentræning nu. Mortens kommentar: Godt for hende, og tænk hvis jeg var kommet i gang, da jeg gik i 5.

Hvis bare øjenlægerne ville anerkende dette.

Morten siger i dag, at han ikke kan mærke den store forskel – nu er det jo sådan det er. Vi kan se det, vi kan mærke det på skolearbejdet og vi kan mærke at tingene ikke er så uoverskuelige for ham mere.

Mange kærlige hilsner

Erik og Hanne